

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντελλιέρ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

Ἡ Λευκή ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὤμο τοῦ Φρειδερίκου.

Ἦταν εὐτυχισμένη, εὐτυχισμένη ὅσο ποτὲ ἄλλοτε. Τὴν εὐτυχία πού ἐπὶ τόσον καιρὸ νειρευόταν τὴν εἶχε πειὰ ἀποχτήσει. Πλάι στὴν καρδιά της χτυποῦσε τὴ στιγμή αὐτὴ μὴ ἄλλη καρδιά, ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρὸς πού ἀγαποῦσε. Κ' ἡ καρδιά ἐκείνη, ἡ γενναία ἐκείνη καρδιά χτυποῦσε γι' αὐτὴ, γιὰ καμμιά ἄλλη γυναῖκα στὸν κόσμο.

Φάνηκαν ἀξαφνα μακρὰ, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς ἡσυχῆς νύχτας τὰ φῶτα τοῦ λιμανιοῦ. Ἐφταναν στὸ τέρμα τοῦ ταξιδιοῦ τους.

Τὸ ταξιδάκι τους αὐτὸ ὑπῆρξε εὐχάριστο. Καὶ καλότυχο. Γιατὶ μόλις φτάσανε στὸ λιμάνι ξέσπασε ἄγρια τρικυμία. Ὁ ἀνεμὸς ἄρχισε νὰ σφυρίζη μὲ λύσσα καὶ μεγάλα σύννεφα σκέπαζαν τὸν οὐρανό.

— Εὐτυχῶς πού φτάσαμε ἐγκαίρως! εἶπε ἡ Λευκή.

— Αὐτὴ ἡ τρικυμία συμβολίζει τὰ βάσανα πού περάσαμε ὡς τώρα, εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Καὶ τὸ λιμάνι στὸ ὁποῖο φτάσαμε...

— Τὴν εὐτυχία καὶ τὴν γαλήνη πού ἀρχίζει ἀπ' ἐδῶ κι' ἐμπρός, ἐπρόσθεσε ἡ Λευκή.

— Ναί, ἀγαπημένη μου, καλὰ τὸ ἐμάντεψες. Ἀπὸ δὴ καὶ πέρα ἀρχίζει γιὰ μᾶς μὴ καινούργια ζωὴ, μὴ ζωὴ ὠνειρεμένη.

.....

Ἐνας μῆνας πέρασε.

Ἐνας μῆνας γλυκειᾶς, ὠνειρευτῆς ἀγάπης.

Ὁ Φρειδερίκος δὲν ἀποχωριζόταν πειὰ οὔτε στιγμή ἀπὸ τὴ νέα, τὴν ὁποία ἐλάτρευε μ' ὅλη τὴν δύναμι τῆς καρδιάς του.

Ἐνα βράδυ ὁ Φρειδερίκος εἶπε στὴ Λευκή:

— Εἶνε καιρὸς, ἀγαπημένη μου, νὰ βγάλῃς τὸ πένθιμο φόρεμα. Σοῦ πηγαίνουν ὑπέροχα τὰ μαῦρα, δὲν ἀντιλέγω, μὰ εἶνε πειὰ καιρὸς νὰ φορέσῃς λευκά.

— Λευκά; ρώτησε ἡ Λευκὴ μ' ἀπορία.

— Ναί, Λευκή. Καὶ λέγοντας λευκά ἐννοῶ τὸ φόρεμα πού θὰ φορέσῃς νύφη. Εἶνε καιρὸς, ἀγάπη μου, νὰ τελέσουμε τοὺς γάμους μας.

Ἡ Λευκὴ κοκκίνησε.

— Δὲν ἔχεις καμμιά ἀντίρρηση βέβαια, τῆς εἶπε ὁ Φρειδερίκος. Ἀρκετὰ ἐπενθήσαμε γιὰ τοὺς νεκροὺς μας. Δὲν θὰ πάψουμε νὰ τοὺς θυμούμαστε ἄλλωστε καὶ νὰ τιμᾶμε τὴ μνήμη τους. Αὔριο θὰ πάμε στὸ νεκροταφεῖο, θὰ στολίσουμε τοὺς τάφους των μὲ ἄνθη καὶ μεθαύριο θὰ ἐνωθοῦμε γιὰ πάντα.

Τρελλή, μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της.

— Σύμφωναι, ἀγαπημένη μου; τὴν ἐρώτησε ὁ Φρειδερίκος.

— Μὲ ρωτᾶς, καλέ μου Φρειδερίκε, ἂν συμφωνῶ; Τόσον καιρὸ περίμενα αὐτὴ τὴν εὐδαιμονία.

Τὴν ἄλλη μέρα οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐπῆγαν στὸ μικρὸ, σεμνὸ νεκροταφεῖο φορτωμένοι λουλούδια καὶ στολίσαν τοὺς τάφους τῶν γονέων των.

Γονάτισαν ἔπειτα καὶ προσευχήθηκαν μὲ κατάνυξι.

— Μητέρα, ψιθύρισε ὁ Φρειδερίκος γονατιστὸς καθὼς ἦταν πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τῆς μητέρας του, εἴμ' εὐτυχισμένος, καλὴ μου μητέρα! Γιατὶ νὰ μὴ ζῆς νὰ χαρῆς τὴν εὐτυχία μου;

Τὴ στιγμή πού θὰ ἔφευγαν, ὁ Φρειδερίκος γύρισε συγκινημένος καὶ εἶπε στὴ Λευκή:

— Τὸ μέρος αὐτὸ εἶνε ἱερὸ γιὰ μᾶς. Ἐδῶ ἀναπαύονται οἱ γονεῖς μας, ἐδῶ ξανασυναντηθήκαμε. Θυμᾶσαι, Λευκή;

Ἡ Λευκὴ ἀναστέναξε. Ἐγειρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της, ὅπως τὴν ἡμέρα πού τὸν ἀντίκρουσε ξαφνικὰ μπροστὰ της καὶ ψιθύρισε:

— Ναί, ἀγαπημένη μου Φρειδερίκε, στὸ μέρος αὐτὸ σὲ ξαναβρῆκα. Οἱ νεκροὶ πού μᾶς ἀγαποῦν ἔκαναν τὸ θαῦμα τους.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ Φρειδερίκου Πλεμόν καὶ τῆς Λευκῆς Ντελλιέρ χήρας / εσπόλδου Γκιδὸλ.

Τὸ γαμήλιο συμβόλαιον τὸ ὑπόγραψε ὡς μάρτυς ὁ καλὸς φίλος καὶ συνάδελφος τοῦ Φρειδερίκου, ὁ Παῦλος Κεργὸρν.

Στὴν τελετὴ τοῦ γάμου παρίσταντο ὅλοι οἱ φίλοι καὶ συνάδελφοι τοῦ Πλεμόν.

Μεταξὺ ὄλων αὐτῶν διακρίνεται ὁ Ζιλντά. Ὁ καλόκαρδος ναύτης ἀστραφτε ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Εἶχε προβιβαστῆ τις τελευταῖες αὐτῆς ἡμέρες κι' ἕνα κόκκινο ρόδο στόλιζε τὸν χιτῶνα του.

Τὸ τορπιλλοβόλο 29 ἦταν σηματοστόλιστο.

Ὅταν μετὰ τὸ γάμο τους ὁ Φρειδερίκος καὶ ἡ Λευκὴ βρέθηκαν μόνοι τους, ὁ εὐτυχισμένος πλοίαρχος ρώτησε τὴν σύζυγό του:

— Πές μου, ἀγάπη μου, τὴ φοβᾶσαι ἀκόμα τὴ θάλασσα; Τὴν ζηλεύεις; Θέλεις νὰ μ' ἀποτραβήξῃς ἀπ' αὐτὴ;

— Ὁ, ὄχι, ὄχι, ἀποκρίθηκε ἡ Λευκὴ, γεμίζοντάς τον μὲ φιλιά. Δὲν τὴ φοβᾶμαι, δὲν τὴν ζηλεύω πειὰ. Τώρα πλέον εἶμαι βέβαιη πὼς εἶσαι δικός μου, δικός μου γιὰ πάντα καὶ τίποτε στὸν κόσμο δὲν ἡμπορεῖ νὰ σ' ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά μου.

Σώπασε γιὰ μὴ στιγμή, κύτταξε τὸν σύζυγό της στὰ μάτια, γεμάτη λατρεία, τρισευτυχισμένη πειὰ καὶ συμπλήρωσε:

— Ἐτσι δὲν εἶνε, Φρειδερίκε;

— Ναί, ἀγάπη μου, ναί, τῆς ἀπάντησε ὁ Φρειδερίκος.

Καὶ τῆς ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα φίλημα, ἕνα φίλημα παράφορο.

Ἦταν ὁ ὄρκος αἰωνίας πίστεως πού τῆς ἔδινε ὁ Φρειδερίκος Πλεμόν μὲ τὰ χεῖλη του... ΤΕΛΟΣ

Ὅπως τὴν ἡμέρα πού τὸν ἀντίκρουσε ξαφνικὰ μπροστὰ της...